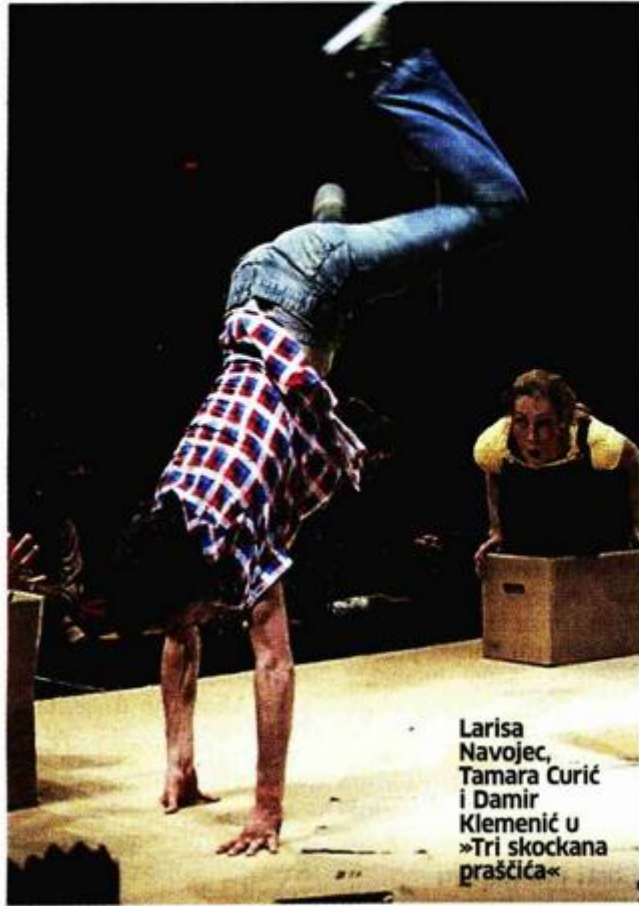

UZ PREDSTAVU »TRI SKOCKANA PRAŠČIĆA« AUTORSKOG TIMA U KAZALIŠTU »TREŠNJA«

Larisa Navojec, Tamara Curić i Damir Klemenčić u »Tri skockana prašćića«

Voli vuka svoga kao samog sebe

Zahvaljujući glumačkom erosu i izvođačkoj velikodušnosti, »Tri skockana prašćića« jedna su od najkreativnijih i najmanje doktrinarnih predstava domaćeg dječjeg repertoara

Autorska svijest o tome da je najbliži srodnik kazališta medijski neposredovana dječja igra veoma je rijetka u domaćim institucionalnim kućama, ali kad god se pojavi, ogromna podrška publike obično je učini kulturnom predstavom. Tako su i »Tri skockana prašćića« Tamara Curić, Larisa Navojec i Damira Klemenčića konačno premjestila »Trešnjinu« publiku iz gledališta na pozornicu, napravila su joj smjerekaze i natpise koji točno obilježavaju prostor igre, a zatim su izabrali koreografirani način pripovijedanja vlastitim rukama, licima, glazbenim signalima i čak prihvaćanjem performativnih zadataka iz gledališta.

Likove prašćića igraju Larisa Navojec (ili Maja Kováč), Tamara Curić (ili Katarina Opić) i Petar Cvirm (ili Zoran Pribičević), dok vuka utjelovljuje Damir Klemenčić

(ili Silvio Vovk). Najzanimljiviji aspekt predstave, međutim, uspostavila je dramaturgija Ane Tonković Dolenčić, koja je klasični sukob prašćića i vuka oko teritorija i kvalitete izgradnje domova »prevela« u odnose između emocionalno dobro povezanice djece nasuprot onima koji se osjećaju potišteno i zato stalno ostaju isključeni iz igre, sve gore i gore pateći zbog svoje »vučje izoliranosti« te na kraju rušeći ostalima građevine prijateljstva.

Čarobna i teatralna kutija

Za djecu predškolske i rane školske dobi ništa nije tako »napeto« kao odnosi s vršnjacima. Ti su odnosi posljednjih dekada postali ozbiljno narušeni napajanjem dječjeg iskustva isključivo televizorima i kompjutorima, za koje je fizička spretnost i socijalna kompetenci-

ja apsolutno nepotrebna. Pokazati da dobra igra počinje iz užitka u vlastitom tijelu, u čemu su Tamara Curić i Larisa Navojec upravo nenadmašne izvođačice, sadrži ogroman pedagoški potencijal.

Tu je i veoma kreativna nit predstave koja se »razmata« iz kartonskih kutija u kojima su pohranjeni pojedini liko-

vodače s publikom. One su primjer okvira koji se lako sklopi i rasklopi i čiji sadržaj možemo iz/misliti na sličan način na koji rastvaramo i zatvaramo zastor kazališne pozornice. Kutija je stoga nužno čarobna i teatralna, bez problema se može ispuniti sadržajima vlastita doma, zato što u nju stane doslovce sve što pomislimo.

Vukova integracija

Princip oblikovanja predstave prema kojem mališani uče da svoju maštu svi stalno nosimo sa sobom i njome – kao najpreciznijim i najpouzdanijim alatom – gradimo zanimljiva prizorišta, bez pomoći ekrana i tastatura, koristeći jednako tako nepresušne mogućnosti vlastitog tijela, možda bi se danas već mogao usporediti i s politički prevratničkom praksom. Jer »Tri skockana prašćića« uče djecu kako uvažavati druge osobe, kako prepoznati tuđe i vlastite osjećaje te kako izaći iz sukoba pregovaranjem, igrom i opraštanjem. To su nemjerljivo dragocjene socijalne vještine.

Damir Klemenčić nutrinu

svoje scenske kutije opisat će kao »neurednu, zmazanu, bezveznu i smrdljivu«. I jedan dio gledališta odmah će ga podržati suučesničkim smijehom, uživajući u robusnoj gestici Klemenčića, u njegovim podrugljivim komentarima na račun samog sebe i prašćića, kao i u stavu diskretnog preziranja entuzijazma koji pokazuju Tamara Curić i Larisa Navojec. Klemenčić sjajno igra živopisnog razrednog nasilnika, no jednako je tako precizan i u nijansiranju vučje ogorčenosti zbog kroničnog pomanjkanja prijatelja.

Upravo zahvaljujući glumačkom erosu i izvođačkoj velikodušnosti, »Tri skockana prašćića« jedna su od najkreativnijih i najmanje doktrinarnih predstava domaćeg dječjeg repertoara. I premda se utjecaj jedne predstave na generacije koje dolaze nikako ne može statistički izmjeriti, moj je dojam da će ova izvedba podjednako oplemeniti i kazališno i igrališno znanje mališana. Svakako bi je valjalo sustavno provesti domaćim vrtićima i školama.

Nataša GOVEDIĆ